

De piano

Jan van der Meer
Juli 2008

Het is in de nazomer van 2001. We zijn in het Italiaanse Aosta. De temperatuur is heerlijk, zoals die eigenlijk alleen in September voor komt. In het hooggebergte rond Cogne is de winter reeds ingetreden. Vorige week hebben we op de oostwand van de Gran Paradiso moeten omdraaien wegens overvloedige sneeuwval. Maar deze mislukking lijkt al weer lang geleden. Nu genieten we van de relaxte sfeer op het Piazza Chanoux in het centrum van Aosta.

Piazza Chanoux Aosta Italie

Ik ben in gezelschap van Boudewijn Hoek. Zoals zijn wat bekakte naam misschien al doet vermoeden is Boudewijn iemand met een ietwat elitaire, zelfs aristocratische inslag. Daarnaast is hij ook nog vijftien jaar ouder dan ik ben en is er dus enigszins sprake van een generatiekloof.

Misschien ken je ze wel, mensen van in de vijftig die er prat op gaan dat hun HBS diploma zo veel hoger ingeschat moet worden dan dat papiertje van die HAVO-ers van tegenwoordig met hun zes examenvakken. *“Nee, wij moesten nog in zestien vakken eindexamenvakken doen. Alle talen, handelskennis en ook in algebra, ja”* zo pocht hij verder. Boudewijn is fantastisch gezelschap.

Mijn vriend mag een intellectueel genoemd worden maar heeft tegelijkertijd ook zijn naïeve kanten. Zo vraagt hij zich zonder blikken of blozen af of de wereld niet net zo goed zou functioneren zonder al die computers. Mijnheer heeft net geld gepind en een mobieltje in zijn vestzak weggestopt. Verder spreekt hij zijn voorkeur uit over ambachtelijke producten en over al het andere wat vroeger zo veel beter was.

Ik houd juist van alles wat modern en snel is en prijs de zegeningen van moderne technologie. Het Internet is geweldig. Massaproductie een zegen voor de mensheid.

Neem nou die fantastische Peugeot van mij. Die heeft ons toch maar mooi naar Italië gebracht. En dat zonder een kik te geven. Met een glimlach op mijn mond gooi ik nog maar wat olie op het vuur. En quasi ongeïnteresseerd luister ik naar zijn betoog over al het goede van toen. Over klassieke muziek die zoveel beter is dat het geluid dat nu geproduceerd wordt onder de noemer *Popmuziek*. Mijn provocaties gaan verder door nummers van Guns 'n Roses en Aerosmith te vergelijken met zijn favorieten Mozart en Beethoven. Ik ken het spel. Mijn vader heeft dezelfde voorkeuren als hij en ook bij hem leverde dit vroeger de gewenste, geïrriteerde reactie op.

En terwijl wij elkaar zo de loef af steken wordt op het podium van het plein voorbereidingen getroffen voor een concert. Omzichtig wordt er een piano uit een vrachtwagen gereden. Het is een enorm apparaat. Een grote, zwarte vleugel.

“Kijk nou toch eens aan” daag ik Boudewijn uit. *“Kijk nou toch eens. Een piano. Een echte Yamaha. Fantastische muziekinstrumenten zijn dat. Uit Japan. Mankeert echt nooit wat aan. Net als mijn motorfiets, ook al zo'n geweldig product.”*

Het wordt vriend Boudewijn nu bijna te veel. Die lawaaigitaarjunk naast hem gaat nu ook nog uitspraken doen over klassieke muziekinstrumenten. Hij blijft er bijna in hangen. *Man!* roept hij. *Echte piano's worden gebouwd door Steinway & Sons. Die mannen gaan zelf het bos in om de beste boom uit te zoeken zodat ze met het beste hout ter wereld, en met enorm veel liefde voor het vak, hun topinstrumenten kunnen bouwen. Die Yamaha van jou, dat is... dat is...*

Arme Boudewijn kan de juiste woorden niet vinden om zijn afgrijzen onder woorden te brengen. Met walging op zijn gezicht lukt het hem uiteindelijk toch: *Dat ding van jou komt uit een fabriek uit Japan! Ik blijf onverstoort: Hout is hout, en deze vleugel hier, gebouwd door Yamaha, is de beste van de wereld.* Ik kijk hem niet eens aan terwijl ik mijn gelijk doodleuk vol houd.

Man, dat is niet eens een Yamaha. Dat is een Steinway is zijn verweer. Ik draai me nu naar hem toe en zeg scherp: *Dit is een echte Yamaha. En dat zal ik je laten zien ook!* Terwijl ik opsta en naar het podium loop weet ik dat ik me op glad ijs begeef. Ik weet niets, maar dan ook helemaal niets van piano's. Dat terwijl Boudewijn een kenner is.

Ik dacht te weten dat het merk voor op de piano aangebracht is, vlak boven de toetsen. Maar ik zie niks. De klep zit dicht. Ook aan de zijkanten en aan de achterkant is niets te vinden. Dit is niet best denk ik nog. Tenslotte kruip ik op mijn rug onder het snaarinstrument. En daar vind ik wat ik zoek. Een koperen insigne met de tekst “Yamaha music corporation” is aangebracht op één van de balken onder de piano. Met een voldane grijns werk ik me onder de tingeltangel uit en sta op. Klaar om Boudewijn nog wat zout in de wonden te wrijven.

Maar mijn onderzoek heeft inmiddels de aandacht van de security getrokken. Ze zijn duidelijk niet gecharmeerd van mijn activiteit. Twee gorilla's met een chagrijn, die jaren later alleen nog door Bokito overtroffen is, haasten zich in mijn richting. Ik maak een gebaar van: *“Het is al goed, niks aan de hand, ik ga al”*.

Maar dan wurmt zich een klein, guitig kereltje tussen de brede schouders van beide bewakers door. Ik schat hem een jaar of zestig. Hij stuurt de kleerkasten weg en loopt met een vrolijke lach op me af.

Do you want to play the piano? Vraagt hij.
Well eh, no eh, I just wanted to ehh... stotter ik.

I saw you carefully examining our piano vertelt hij terwijl hij klep over de toetsen opent en de letters **Y A M A H A** zichtbaar worden.

No no vervolg ik weer. *I cannot play the piano.*

Inmiddels verschijnen de nodige belangstellenden rond het podium. Ik zie hun nieuwsgierige en verwachtingsvolle blikken.

De oude baas houdt vol: *You are a great player, I can tell...*

Ik kan echt geen noot spelen man! Schreeuw ik in paniek terwijl ik op de vlucht sla richting Boudewijn.

Jan van der Meer
Piano September 2001.

www.mountainpassion.net